

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 103.762 van 20 februari 2002  
in de zaak A. 116.634/XIV-8526.**

In zake :

XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat P. ROBERT,  
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,  
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 12 februari 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 6 februari 2002 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd  
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,  
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid betoogt dat “Het doorlaatbewijs stelt dat verzoeker zich voor 12.02.2002 in Duitsland moet aanmelden. Het indienen van een gewone schorsingsprocedure zou niet tijdig kunnen tussenkomen om een uitwijzing naar Duitsland te kunnen te vermijden, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enig middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.”; dat verzoeker met deze uiteenzetting voldoet aan de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt  
:

“Schending van artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en van artikelen 3.4 en 9 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990 -kennelijke beoordelingsfout Artikel 51/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 stelt het volgende :

‘Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50 of 51, vluchteling verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.’.

Artikel 9 van de Conventie van Dublin van de Conventie van Dublin luidt als volgt :  
‘Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze overeenkomst vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele grond, op verzoek van een andere lidstaat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek behandelen.

Indien de aangezochte lidstaat dat verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.’.

Door die teksten krijgt de Belgische Staat de mogelijkheid om, indien de kandidaat-vluchteling het vraagt, een asielaanvraag om humanitaire redenen te behandelen. Hij wordt niet verplicht dat te doen.

Toch is het verplicht te motiveren waarom hij weigert die mogelijkheid te gebruiken als de kandidaat-vluchteling dat vraagt. De motivering moet conform artikel 51/5 en 62 gebeuren.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten analyseert de aanvraag tot behandeling van de asielaanvraag in België in het licht van artikel 8 EVRM (artikel 8 van de Rechten van de Mens).

Die verwijzing is echter tegenstrijdig met de rechtspraak van de Raad van State.

In een arrest van 26.02.1999 werd het volgende geoordeeld :

‘Voor de toepassing van de bevoegdheid, verleend door de artikelen 51/5, § 1, al. 2 en § 2 V W. en van de artikelen 3.4 en 9 van de Conventie van Dublin is niet vereist dat artikel 8 EVRM wordt geschonden of dat wordt vastgesteld dat de asielaanvraag zou verbonden zijn met andere onderzoeken of in onderzoek is in België’.

In het vermelde arrest vroeg de verzoekster asiel in België omwille van de aanwezigheid van haar schoonzus.

Verzoeker verkeert in een tenminste even voordelige toestand, gezien twee van zijn zussen en één schoonbroer in België verblijven.

Verzoeker wordt momenteel door zijn zus A. M. R. G. geherbergd. Verzoeker leeft er ook met de heer I. D., die binnen enkele dagen zijn schoonbroer zal worden, en die reeds als een familielid wordt bestempeld.

Hij heeft ook elke dag contact met zijn zus, Mevrouw L. A. R. G. en zijn schoonbroer J. D..

Gezien de jonge leeftijd van verzoeker (hij is amper 19 jaar oud) is het noodzakelijk dat hij op de steun van zijn familie kan rekenen.

De bestreden beslissing zelf beschrijft de banden van verzoeker met België als een ‘nauwe ,familieband’.

De Minister vergist zich en pleegt een kennelijke beoordelingsfout door te zeggen dat een verwijdering naar Duitsland verzoeker niet zou verhinderen die nauwe familiebanden te onderhouden. Tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag zou verzoeker immers niet naar België mogen reizen. Zijn zussen zullen dat ook niet kunnen doen omwille van hun statuut in België.

Contacten zullen dus alleen maar telefonisch of schriftelijk zijn en daardoor veel aan intensiteit verliezen.

In die mate is de motivering verkeerd. Zij is bovendien niet dienstig, daar de humanitaire of familiale redenen die verzoeker inroept niet getoest dienen te worden aan artikel 8 EVRM, zoals de bestreden beslissing het doet, maar aan artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en aan artikel 9 van de Conventie van Dublin.

Het middel is ernstig.”;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, uit de overwegingen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijkt dat deze steunt op het tweeledige motief dat een andere lidstaat bevoegd is om de asielaanvraag te onderzoeken en dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd omdat zijn twee zussen in België verblijven; dat het tweede motief als volgt is verwoord: “Overwegende dat artikel 8 van de rechten van de mens zal de verwijdering naar een ander land van de Conventie van Dublin (Duitsland) de betrokkene niet verhinderen nog contact te hebben met zijn familieleden (zussen) in België en zijn nauwe familiebanden te onderhouden”;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet; dat deze bepaling luidt als volgt :

“Art. 51/5.

§1. Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50 of 51, vluchteling verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt.

§2. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de internationale overeenkomsten die België binden, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”;

Overwegende dat verzoeker zich ter adstruering van zijn middel, beroept op de uitzondering voorzien in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om te stellen dat de verwerende partij de redenen die hij inroept om de asielaanvraag in België te doen behandelen - met name het feit dat zijn twee zussen in België verblijven - in overweging moest nemen en formeel tot uitdrukking moet brengen ingeval wordt geweigerd van die mogelijkheid gebruik te maken;

Overwegende dat uit de wetsgeschiedenis (Parl. St., Kamer, 1995-96, nr. 364/1, 34) van het hiervoor aangehaalde artikel 51/5, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt, dat deze bepaling expliciet de soevereine macht van de Belgische Staat om elke aanvraag die in België wordt ingediend, te onderzoeken, in herinnering brengt, zelfs wanneer deze met toepassing van de criteria van de internationale overeenkomsten die België binden, niet verplicht is de asielaanvraag in behandeling te nemen; dat op grond van deze bepaling de Minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om een voordeel aan de asielaanvrager toe te kennen, met name de behandeling van de asielaanvraag in België indien de vreemdeling daarmee instemt; dat een overheid die over de mogelijkheid beschikt om een voordeel toe te kennen aan een bestuur, de verplichting heeft om zich uit te spreken telkens haar een daartoe strekkende aanvraag wordt voorgelegd; dat derhalve de uitoefening van de in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, bepaalde appreciatiebevoegdheid vereist dat een zorgvuldig optredende vreemdeling een daartoe strekkende aanvraag indient, minstens in principe de specifieke elementen of redenen doet

kennen waarom, naar zijn mening - en met zijn instemming - de Minister of zijn gemachtigde toepassing dient te maken van zijn in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, besloten appreciatiebevoegdheid; dat van een bestuur dat besluit dat met toepassing van internationale overeenkomsten die België verbinden, België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van een vreemdeling die zich aan de grens of in het Rijk vluchteling verklaart, dient te motiveren waarom geen gebruik is gemaakt van de in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde facultatieve bevoegdheid; dat de motivering dat de bestreden beslissing geen inbreuk inhoudt van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op het eerste gezicht niet afdoende is; dat het middel in die mate ernstig is;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet gelden dat “Een verwijdering naar Duitsland zou verzoeker verhinderen zijn familiale banden in België te kunnen onderhouden. Hij zou immers niet meer met zijn familie kunnen samenwonen, wat op zich een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou meebrengen. Gezien de vluchttoestand van verzoeker is zijn familiale steun immers een heel belangrijke nood geworden. In geen andere Europese land heeft verzoeker nauwe familie. Bovendien is verzoeker nog heel jong en is hij sterk beangstigd door de bedreigingen die de paramilitairen ten aanzien van hem en van zijn vader uitten. Dit maakt de steun van zijn oudere zussen des te belangrijker en heeft als gevolg dat de uitvoering van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen.”; dat zulk een uiteenzetting op overtuigende wijze aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

Overwegende dat voldaan is aan de drie krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde voorwaarden; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 februari 2002 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

**Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig februari tweeduizend en twee, door :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| de HH. | A. BEIRLAEN,  | kamervoorzitter, |
|        | K. VANHOUTTE, | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**A. BEIRLAEN.**